

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

67. In Festo S. Huberti, tripart. Amavit eum Dominus & ornavit eum,
stolam gloria induit eum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

Exemplum.

B Maria Oginiacensis in cella sua multas vidit manus, quasi sibi supplicantium. Admiras autem & ignorans quid hoc sibi vellet, nonnihil timore correpta, fugit ad Ecclesiam. Altero die iterum in cellula sua easdem vidit manus, & iterum expavescebat, rursus ad Ecclesiam volebat fugere, sed manibus illis illam retinere volentibus, retardabatur. At nihilominus ad Ecclesiam tanquam tabernaculum confugiens ut Dominum consulere, rogavit, ut se quid manus illae vellent, certior redderet. Respondit Dominus, defunctorum animas in purgatorio orationum ejus suffragia expetere quibus quasi unguento precioso dolores illorum leniret. Nam praeter contemplationis divinae dulcedine solitas pro illis preces nonnunquam intermittebat, interdum nec os aperire, nec de ulla re quam de Deo poterat cogitare. Ita Cardinal. Vinnaco in vita ejus cap. 9.

trahit, nisi inspirando & vocando, illuminando intellectum fulgore lucis interioris, illic indeoque voluntatem funiculis charitatis & amoris: O quam varios modos, quam variasque vias nobis absconditas habet Deus, quibus hominem ad se trahit. *lib. 38.*
Die mihi qua via spargitur lux aut dirigitur spiritus super terram? Lux scilicet gratiae coelestis, & spiritus divini amoris, ita à Deo spargitur, ita in suos dividitur, ut homines neficites qua id via factum fuerit, in admirationem merito repiantur.

Attende id in electo Dei servo Huberto, de quo canimus hodierna die: *Amavit enim Dominus* Quomodo amavit? Amavit ab aeterno, amavit in tempore. Amavit ab aeterno, praedestinans & eligens, *dignumque faciens sortis Sanctorum in lumine,* Amavit in tempore vocans & attrahens, atque ex filio tenebrarum filium lucis efficiens per fidem & gratiam. Amavit eum nostra dilectione, quam declarat amabilis & admirabilis vocatio.

IN FESTO S. HVBERTI.

LECT. 66. in pattaia

Amavit enim Dominus, & ornavit eum, Stulam gloria induit enim.

PARS I. Quod Deus ex amore S. Hab. vocaverit. *terem. 38.*

Deus ab aeterno amorem suum gratitum super electos expandit, sine ullis eorum meritis ex purissima bonitate sua, quae cum sit sui diffusiva, se se vult his quos elegit specialiter communitate caritatis perpetua dilecti te, *ideo attraxit te miserans tui* inquit ipse *Quid est in charitate perpetua dilecti? Idem est ac si dicat: Ab eo tempore quo ego Deus sum, & quo me ipsum dilexi, & ego quoque te diligere volui: non quod hoc ipsum aliquid ratione ex parte tua promentus fueris, sed quia ego bonitate mea tui miserans sum. Quia ergo ab aeterno Deus ego sum, ideo & ab aeterno dilectio mea fuit erga te: & in tempore illam ostendi, attrahens te ad me, & e misericordia erigens per misericordiam meam & bonitatem. Hoc ipsum S. Paulus indicat, eum referens illud Malach. 1. à Domino dictum, *ta: ob dicitur: Hic fuit figura electorum. Sed quando dilexit Dominus Iacob? Cum nec lum narium esset, nec quicquam boni aut mali fecisset,* inquit Apostolus, ut ostenderet quam gratuita sit electio & dilectio. Propterea etiam Moysi Dominus dixit, teste eodem Apostolo: *Miseror cuius miseror, & misericordiam praestabo cuius mi orebor,* quasi dicat: *Miseror cuiuscunque voluerit misereri, eligendo ad salutem ex solo beneplacito voluntaris & dilectionis meae. Quam mirae est extensionis & longitudinis haec misericordia & dilectio: Protenitur enim ab aeterno usque in aeternum, dicente Propheta: Ab aeterno usque in aeternum misericordia eius; ideo asserit Dominus, in charitate perpetua se suos diligere. Quia autem ex hac dilectione aeterna proveniunt homini in tempore omnia dona & charismata, omnisque favor coelestis, omnis gratiae preparatio, vocatio, iustificatio, glorificatio ideo addit: *Attraxi te miserans tui, Quomodo at-***

Quosdam vocat Deus ad fidem & gratiam per S. Cornelio Centurioni in Actis Apostolorum apparet Angelum, & mittit eum ad Petrum: ostenditque Dominus Angelico ministerio lintem quoddam Petro quatuor intis è caelo dimissum, in quo continebantur serpentes, & reptilia, & omnis generis animalia immunda. Significabatur autem intra unum fidei lintem, quatuor intis Evangeliorum alligatum, etiam gentes contineri, ideoque ab eo non esse repudiandum Cornelium Gentilem, sed refecto veneno infidelitatis in Ecclesiae corpus trajiciendum. Ideo dicitur: *Occide & manduca.* Occisio erat mors spiritualis, quae mori debebat peccato, ut viveret gratia & fidei Christi.

Similiter per Angelum videtur vocatus Augustinus: qui ubi discipans cum cogitationibus suis sub arborem se proiecit, vocem coelestem audivit: *Tolle, Tolle, Tolle lege.* Quae quidem voce monebatur aperire librum Epistolae sancti Pauli continentem, ubi perfecte illuminatus est, dum incidit in illud: *non in cubilibus & impudicitis, sed induimini Dominum Iesum Christum.* Vox autem illa: *Tolle, lege,* nonne Angelico ministerio efformata fuit.

Sic & Angelus cooperatus est specialiter conversioni Eunuchi Candacis Reginae Aethiopum dum misit Philippum qui instrueret eum & baptizaret in via, cuius De subita conversione sic loquitur S. Chrysostomus: *Emmichus etiam generatur in via ne quem castraverat humana temeritas ad hominis servitatem, & intra Regis aulam intrata Castitas collocaret, voluntaria castitas & virtus ad coelestis aulae gloriam, ad castus Regis promoveret & transferret obsequium Beatus iste, cui datum est ut palatij insulas non amitteret, sed mutaret.*

Quod si hos Christus censetur specialiter diligere, quos per suos Angelos ad fidem & gratiam adducit: quanto magis eos quos per se ipsum digna-

Rem. 9.

Ibi. tem.

Et Euth. *chum* *Caod.* *Regina.*

ter vocare post suam in caelos ascensionem? An non sic vocavit Paulum, circumdans eum lumine, terrens voce percussus cæcitate, & ad Ananiam eum desinatans? O efficax Christi vocatio quæ confectum excutiens spiritum minarum, facit de Saulo crudeli Paulum fidelem, de Lupō agnum, de persecutore Apostolum! Quis id adeo subito efficere poterat, nisi vox Christi, vox Domini in virtute confringentis cedros?

Psal. 28.

Vocatio S. Huber.

Ita habet ejus vita apud S. quidam putant ante eum baptismum & fidelem.

Vocatio S. Eustac. hii & S. Hubertus miles.

Supra vita ejus

Supra- mus venator, Christi.

Non abssimiliter S. Hubertus à Christo Domino ad fidem vocatus est. Hic enim Bertrandi Ducis Aquitaniae filius, cum Ebrioin Francia Vice-Regis tyrannidem fugiens, in Australiam ad Pipinum adhuc Paganus se transfulisset, mirabili benignitate & providentia profunda caliginè à Iesu Christo ad fidei lumen evocatus est. Cum namque in Tongrensi Parochia venaretur die Veneris sancto, in quo recolitur Passio Domini, apparuit ei ingens cervus Crucifixi effigiem inter cornua gestans. Ibi que eum timore correptum Crucifixus allocutus est, & iussit adire S. Lambertum Annuitem, à quo viam salutis percepturus foret. Paruit ipse, & a S. Lamberto benignè susceptus, catecheli est imbutus, & fontè baptismatis est iustratus. Totus verò celestis vitæ desiderio incensus, in solitudine sese recepit, ut a speros pœnitentiæ labores sustinens, soli jà Crucifixo viveret carnem & ipse suam crucifigens. Quapropter lorica ferrea ad carnem religata continuo corpus domabat. Ita habet vita ejus apud Surtum 3 Novemb.

An non igitur satis probat hæc specialis Huberti vocatio, quod de ipso canimus, *Amavit eum Dominus*? Certè non potuit non procedere ex singulari amore & dilectione talis electio. Nec incedibilis ulli videri debet: legimus enim plane similem vocationem de S. Eustachio præficti militum sub Trajano, qui tunc placidus vocabatur. Cnm enim cervum ingentem insciscaretur, calcibus equo additis in præruptum montem pervenit. Et ecce ille super caput cervi in supercilio montis, dum ipse animo & oculis prædè inhiat, Crucifixus apparet, & ex illo vox, *Placide, Placide, cur me persequeris?* Attonitus ille hac nova forma & voce, ex equo dilabitur. Vbi verò se colligit, inclamat: *Quis es Domine? Cui Dominus? Ego sum Christus Iesus, qui causa salutis humana in carnem veni & mortem in cruce ligno pro te pertuli, ut ad æternam felicitatem transferrem.* His ipse mutatus, domum repetens cuncta enarrat uxori, quæ simili visione in nocte monita fuerat, mutuoque consilio ad Christianam sacerdotem pergunt, à quo instructi baptizantur in Christo.

O felices venatores Dum feras venantur ipsi, mer præda sunt supremi venatoris Christi, qui mox efficit ut omnem deponant feritatem, & parvam sectentur veritatem. Immo ipsi ob conversionem morum sunt Domino per divinam gratiam & sapientiam delectiosum epulum, quo lubenter velatur. Oim dicebat. Iacob filio suo Elau: *Sunt*

pharetram & arcum, egredere foras: cumque venatus aliquid apprehenderit, fac mihi inde pulmentum, sicut velle me nosti. & benedicat tibi anima mea. Audivit hoc Rebecca pia erga Iacob mater, & ubi ei benedictionem Patris conciliet, ait: *Affer mihi duos hædos optimos, ut faciam ex eis esias Patri tuo, qui tibi libenter vescitur.* Interpretemur id sensu mystico, & dicamus per hædos, peccatores designari, Qui dum convertuntur, sic eos novit sapientia & gratia divina condire, ut suave & delectiosum ferculum sint in mensa Patris æterni, quali cervi venatu apprehensi, & condimento cœlico apparati. Talis cervus S. Hubertus fuit, in culus conversione epulatur Christus cum Angelis, quia dicit: *Mons cuius est ut faciam voluntatem eius, qui misit me.* Et rursus alibi: *Gaudium est Angela super peccatore penitentiam agente.*

Genes 27

Ioan. 4.

Luc. 15.

Cur in vertice cervi Christus apparuit Psal. 28. Psal. 17.

Amavit itaque Dominus Hubertum, ei apparet in vertice cervi, & vocem illam emittens, de qua psaltes: *Vox Domini preparans cervos.* Ad currendam scilicet viam salutis, voce sua expeditos facit (instar cervorum in sublimem collium verticè festinantium) hos, quos sibi servos elegit: sicut & alibi iterum dicit Rex & Propheta: *Preparavit pedes meos tanquam cervorum, super excelsa statuens me.* Hoc ipsum poterat dice e S. Hubertus, non solum vocatus à Christo Domino ad fidem, sed etiam toto zelo & fervore currens ad perfectionem, quasi ad sibi designatum montem supercillum. Propterea enim mox à vocatione in solitudinem se recepit, ubi per ardora careret pœnitentiæ iuga, & ostenderet se in sequela Iesu Christi etiam infatigabilem. Hoc autem haud potuisset facere, nisi eius gratia præventus & amore, ideo merito de ipso pronunciamus: *Amavit eum Dominus.*

Quia vero amavit, ideo & ornavit eum Ornamenta militum, ut quidem omnibus celestibus donis & De ornatu Pontificali. S. Hub. lob. 26

Pars II. De ornatu Pontificali. S. Hub. lob. 26

Hom. 30 in Evang.

Ornavit quoque eum Dominus tamquam præclatum militem suum & Ducem panoplia Christiana, qua sub vexillo crucis fortiter dimicaret. Ornavit eum lorica iustitiæ, baltheo castitatis, galea spei, scuto fidei, gladio spiritus, calcibus & ocreis Evangelicæ veritatis, calcibus sancti timoris. O verè ornatum Ducem & acieculum ad præliandum prælia Domini in militia Christiana, contra

Satanam & Peccatum, contra Carnem & Mundum contra Mortem & Infernum! Deferuit Insignia Nobilitatis sæculi ut dignus fieret exornari ornamentis & Insignis Florium & Militum Dei.

Ezech. 16.

Tandem ornari eum voluit Dominus decore Sacerdotali & Pontificali. Hoc est præcipuum Ecclesiæ Sponsæ Christi ornamentum, propter quod ei dicitur apud Prophetam: *Vixi te oleo, vesti vite discoloribus, & calceavi te ianethino, & cinxi te bysso, & in manus te subtilibus, & ornavi te ornamento, & decora facta es nimis, & profecisti in regnum. Propter regale sacerdotium, quo Ecclesia est adornata, hæc de ea veritatem habent: nam & in symbolum regni suæ dignitatis Pontifices variis ornamentis decorantur, purpura & byacintho induuntur, infusa que & mitras gerunt in capite, tanquam Insignia & Diademata cælestis eis collatæ potestatis. Ad hæc igitur sublimem dignitatem Purpuratorum evehi voluit Dominus Hubertum, qui purpuram sæculi propter ipsum aspernatus fuerat. Nolumus latere sub modio solitudinis hæc lucem, quam in eo accenderat, sed voluit ut ascenderet super candelabrum, & illam quaquaversum spargeret, sicque luceret omnibus qui in domo sunt. Sed attende, quam admirabili id gestum fuerit providentia.*

S. Hub. peregrinatur.

Inspiravit ei Dominus animum peregrinandi, & visendi limina BB. Apostolorum Petri & Pauli, pignoraque sacra ibidem venerandi. Nam & tunc omnino celebris & frequens erat peregrinatio ad S. Petrum & Paulum Gaudebant sanctitate & eruditione viri clarissimi calcere Romam, Martyrum precioso sanguine purpuratam. Inviat igitur & ipse hæc peregrinationem animo pientissimo, non vanitatis aut curiositatis impulsu. Eadem vero nocte Romam appulit, qua S. Lambertus martyrio fuit affectus. Atque illa ipsa nocte Angelus in somnis apparet Sergio supremo Pontifici, motem indicavit S. Lambertum, deferens ad Pontificis manus ejus Pedum Pastorale, quo inauguraretur Hubertus peregrinus ad sepulchrum Apostolorum orans. Pontificalia quoque ornamenta subito à loco martyrii Angelico ministerio sunt delata, ut his indueretur consecrandus. At Hubertus, cui humilitas corde tenus radicata erat, adhuc hujus vocationis divinæ nescius, quoad in fecerat, renitebatur, præterdens in idoneitatem & in sufficientiam ad tantum munus: *Iustus in principio accusator est sui.* Cum vero Pontifex & sacer Conventus, qui ad eum inaugurandum ad venerat, pensili animo fluctuaret, cum ob Huberti renitentiam, tum quia Pontificalibus ornamentis cælestis delatæ dæcerat Stola, quam Satan abdidit, persentiscens hæc sibi consecrationem noxiam fore: Ecce Stola serica alba auro intertexta, transmittitur perenne munus futurum, sed jam serviens Huberto in augurando. Transmittitur, inquam, à B. Virgine per Angelum, qui fulgore suo ac voce omnem dissipavit caliginem, omnem eliminavit anxietatem,

Pontificalia ornamenta per Angelum de arca S. Hub.

Prov. 18.

Satan. Stola abdidit.

Stola à P. M. per

Sic enim allocutus est ibi præsentis: *Quorsum, Angelum à Presules, suspensi hæretis, animis in dirveria rapis & mittitur Tu quoque Huberte quid cunctaris? Deus qui Gedeonem hostium congressum veniunt per Angelum suum roboravit, qui discipulorum corda & ora affluente Spiritus Sancti edocuit, qui balbutienti Propheta Aaronem Oratorem constituit, ille avertit tibi, ille dabit os & sapientiam ad regendam plebem tibi commissam. Et, ut verbis fidem habeas, en Deipara Mater Maria tibi hæc Stola, Angelicis manibus contextam, in singularem mitti prærogativam, qua consecreris, & qua consequaris scientiam necessariam & perfectam. Dat que tibi Deus hoc sacro munere virtutem imperiosam super demoniacos, energumenos, phreneticos, & super omnem inimici potestatem. Hæc Stola, quasi Virga Aaron, instrumentum erit virtutum & operationum, quas Deus orationibus tuis in salutem populi operabitur, & durabit in memoriam tui in remedium huius, qui patrocinium tuum implorabunt. Ita Scriptores vitæ ejus.*

His Angeli verbis & promissis instructus Hubertus, vitas dedit manus & consensit consecrationi, qui ideo antea renitebatur, quia necdum sciebat, hæc esse Dei vocationem. E contra sciebat, de multis purpuram & dignitates ambicientibus verum esse: *Ipsi currebant, & non miscebant eos. Ipsi Osk. h. regnaverunt, & non ex me.* Certè antiqui Sancti non ambiebant Sacerdotia, ambiebant potius martyria. Ornatus ille Pontificius non omnibus convenit, quibusdam oneri potius est quam ornamento, & ruinæ tandem servit ac tormento. Hoc extimebat Hubertus, antequam voce cælesti instrueretur. Interim sic honorabitur, quem Rex voluit honorari; sic coinabitur, quem Rex cæli voluerit ornari. Domini enim est assumptio nostra & Psal. 81. *sancti Israel Regis nostri qui potest succedere de pulvere egenum, in folio collocare, eum que exaltare. Quare. S. Huerto antea infideli, antea venatori & peccatori, postmodum Baptismo lustrato & purgato, tandemque ad Pontificiam dignitatem gloriosè evecto, illud Ecclesiasticè optime convenit: *Deus purgavit peccata israel, & exultavit in æternum. Ezech. 47. cornu ejus, & dedit illi testamentum regni, & sciam gloriam in israel. Vt qui Deus ejus peccata expurgavit per Baptismum, & cornu ejus exaltavit. In scripturis sacris cornu symbolum est roboris, regniq; ac gloriæ: ideoque ex altasse cornu Huberti non aliud est, quam illi robor contulisse ad grandia & excelsa Sed si specialiter eum ut roboratum & inclytum. Venatorem à Domino conversum consideremus, sic exaltavit eum Dominus, ac cornu ejus, quo solent uti Venatores, quia effecit, ut Venatores eum Patronum sibi adscirent & venerarentur: immò effecit, ut quicumque ad corporis ejus sacras exuvias in Ardenna quiescentes peregrinantur, gauderent aurea vel argentea imagine cornu ejus venatorem representante. Hinc & in honorem Sancti Venatoris passim galeris vel vestibus hæc imagines suspensas referunt, qui illum peregrinationes imbi-**

Cornu symbolum roboris.

instituit, vel qui S. Huberto se devotus profiteri volunt. Exaltavit, & hac ratione cornu ejus cuius memoriale gestunt populi circumferre. At magis exaltavit cornu ejus, dum *sedens gloria in Israel dedit illi*, primum Episcopum Leodiensem, Principemque Republicam amplissimam & Christianissimam eum constituens, quæ ab ejus tempore in Sigillo publico huic honoris titulum intulit. Neque solum fidei constantiam à S. Huberto hausit, sed etiam ab eo jura, plebiscita legesque politicas, pondera mensuras ac alia optimum Reipublicæ Regimen concernentia accepisse, traditio est constantissima. Dedit ergo ei Dominus *idem gloria in Israel*, hoc est, potestatem utriusque regiminis in hoc populo electo, quæ etiamnum in successibus perseverat.

Titulus Leodiensis.

PARS III. De S. Hub. Stola gloria vestito.

S. Huber. Stola, cur Stola gloria.

Heb. 7.

Gen. 37.

Gen. 27.

B. M. Y. Stola S. Hub. & S. Iudeofonso Casulam dedit. Stola S. Hub. miraculis gloriosa.

Sic ornavit Dominus S. Hubertum, sic extavit: hoc autem maxime attendendum, quod *Stola gloria induit eum*. Dicamus ergo primum verum id esse ob celum delapsam Stola illam, de qua obiter diximus, & nunc plenius tractandum nobis restat. Certè multis titulis Stola illa vocari potest *Stola gloria*, sive *gloriosa*.

1. Quia symbolum fuit pontificalis dignitatis.
2. Quia è loco gloria descendit.
3. Quia ab Angelis glorijs contexta.
4. Quia à Rege & Regina gloria specialiter missa.
5. Quia gloriam Dei iugiter est propagatura.

A Regina gloriæ **MARIA S.** Huberto demissum diximus, in pignus specialis amoris, hæc enim singulari prolequitur amore castos & puros, verosque & Patribus sacerdotibus. Hos adamat & Christus Sacerdos summus, diciturque propter illos, seu in illis, Sacerdos æternus. Sacerdos ipse est *innocens impollutus, segregatus à peccatoribus*: segregat quoque quos vult peccato & sæculi huius contagio, ut digne sibi valeant ministrare. Dicere ergo possumus, quod sicut Iacob in symbolum specialis dilectionis providit Stola polymitam Ioseph filio suo: sic Christus providit electo suo Huberto insignem benevolentie particularis Stola hanc gloriosam. Et sicut olim Rebecca Mater prov. dicit Iacob vestem optimam & fragrantissimam, ut benedictionem acciperet à Patre: Sic & **MARIA** Mater benevolentissima providit filio suo Huberto hanc Stola cœlestem, in qua sacris operans, sibi & populo benedictionem impetraret. Sic enim S. Iudeofonso donavit sacra Casula, & eius capiti eam propriis inseruit manibus, dicens: *Hæc veste filii mei meaque corus annifera celebrato.*

Sed eminentissima est sacra Huberti Stola, id eo que aptissime *Stola gloria*, sive gloriosam nominaveris, ob tot miracula, quibus Ecclesiam illustrat, fidem confirmat, hæreses retundit, hæreticos

confundit. Hæc etenim dat salutem agris, rabiem propulsat à lætis dæmones eicit ab obsessis & cernergemenis. Ideo ad eam catervatim conflunt populi: si qui verò morfu animalis tabidi fuerint infecti, à veneno sunt liberi. Et quod maximè parit admirationem, iam à septingentis & amplius annis præcisa, totque millium hominum frontibus particulatim appolita & inserta, non deficit, sed in hodiernum usque diem integra miraculose perseverat. Non abfinitis est hæc ex parte Crucis dominicæ ligno, de quo S. Paulus epist. 12. ad Severum: *Cruce in materia insensata vim vivam tenens, ita ex illo tempore innumerus penè quotidie hominum votis lignum suum commodat, ut detrimenta non sentiat, & quasi sint acta permanente, quotidie divitiis sumentibus. Et semper tota venerantibus Idem de ea tradit S. Cyrillus Hierosolymitanus Episc. catech. 4. In eo quoque quod minima particula confert sanitatem agris, non abfinitis est Sanctorum Reliquiis sacris, de quibus sic ait Theodoretus l. 8. de Martyribus: *Eorum corpora non singula singulis monumentis continentur, sed civitates, oppida, hæc inter se partiti sunt, laborantibusque animis ac ægra corporibus salutare eos consisti non cessant. Nihilque, serius urbium custodes, ac locorum præfides venerantur. Scitis ergo eorum corporibus, integra tamen vis & gratia perseverat, tenuisque ac tantilla reliquia totum nullasque in partes dissecto Martyræ parem imbent virtutem. Hæc Theodoretus.**

Propter hæc igitur omnia Stola gloriosa est, qua induit Dominus Hubertum quæ quotidie præcisa tamen perseverat integra, & ex qua tot profluunt remedia his quibus applicantur contra morfus venenosos animalium rabidorum. Eius etiam contactu claves & cornua ferrea, argentea, vel aurea (mediante ad hoc peculiari benedictione) mendicivim concipiunt, ignique applicata, lætis animalibus ad vivam carnem impressa, rabiem, venenumque dispellunt: aut, si ad eum veneni vis venas præcordia pervasit, ut via morti obstrui nequeat: ut alius nocere non valeant, penitus coercent. Hinc etiam fit, ut numismata sacra Stola contactu sacra adversus rabidiorum animalium incursum ac dæmonum insultum, vim habere quotidiana apud nos probet experientia ut propterea Stola ista hoc Titulo honorifico decoretur. **ADMIRABLE DIVINI MUNERIS PRIVILEGIUM.**

Ita verò variis Orbis partibus fama huiusce privilegii pervasit, ut traditio sit in Monasterio S. Huberti, illuc accedat filium Calvinum, Hereticarum Gallicarum, à rabido cane læsum, ut remedium consequeretur. Quod quidem hæc verbis memorie ibi mandatum est:

Scis quid Calvinus Sanctorum fecerit osor, A cane cum rabido filius illi erat? Tentavit medicis illum sanare venenis, Sed Deus hunc non est medicina passus abici. Ne quis ob hoc Divos temnerat hæreticos.

Nam.

Stola S. Hub. quotidie præcisa semper integra.

NB.

Namque opus in validum Calvinireddidit, ut se
 Per Sanctos euvix ferre probaret opem.
 Ille itaque in cassum sudans, est nocte coactus
 Pignus in Ardennam mittere languidulum,
 Immortalis ubi numen se pandit HUBERTI,
 Talia qui Christi vulnera curat ope.
 Veni ed prois scelerati manca parentis,
 Et supplex aras prociat ante sacras.
 Quoique precabatur Superos, erat, ut sibi vellent
 Emembra morbum pellere tabificum.
 Neve sibi obiteret male sani dogmata Patris.
 Que modò per mundi climata nota forent.
 Nam se cum stolido non consentire parente,
 Velle sed in veteri religione mori.
 Hac ubi factus erat, sacra cum veste Sacerdos
 Prodit, illius vulnera dira rovens.
 Nec multos mansisse dies narratur ibidem.
 Quin fuerit dono sanus HUBERTI tuo.
 Spar, et Armeria Salvinus in urbe Geneva,
 Saxonicas gnatum nuper adisse plagas.
 Ille quidem dignus, non qui lani à carnis talim
 Vndiclam, sed quem Cerberus ipse voret.

Stola glo-
 ria, vestis
 immortalis
 tatis.

2. Cor. 5,

D camus ulterius, Stola gloriæ à Domino indu-
 tum fuisse S. Hubertum, quando veste immortalitatis
 exutus, vestem accepit immortalis gloriæ, Corpus
 etenim, quod in morte exuimus, non nisi vestis est
 lutea & terrena, quam exuere peroptant Sancti, ut
 super vestiantur veste cœlesti & incorrupta, dum
 quod mortale est absorbetur à vita, sicut loquitur
 Apostolus. Hanc vero supervestiuntur, quicumque
 nudi non inveniuntur, ut ibidem dicit Apostolus,
 sive ut explicat S. Paulinus ep. 8. ad Severum Sulpi-
 tium; Si despoliatus à corpore, non inveniaris nudus
 ab opere. Propterea dicebat S. Gregorius Nazianzen-
 nus, agens de corpore hoc terrestri, ponderoso, æ-
 rumnoso: *Aufer à me, Domine, tunicam hanc ita
 gravem, sed da mihi leviozem, quia nolumus expolia-
 ri.* Respiciebat ad vestem gloriæ, quam cupiebat
 superindui. Similiter S. Chrysostomus in cap. 5. ad
 Heb. illic quoque respiciens dicit: *Eadem facilitate
 debemus corpus exuere qua vestem, uti Ioseph palli-
 am reliquit Ægyptia.*

Sanderus
 et alii in
 hist. Ang.

Hoc probè intellexit magnus Angliæ Cardina-
 lis Polus, quem factò schismate Henricus Octa-
 vus, Rex Angliæ, persequeretur, eiusque caput
 quinquaginta aureorum millibus proferperat.
 Cum enim Leodium se recepisset, invitatus à Car-
 diale & Episcopo Grosbeckio & cilla ingentia
 promissa, his qui ipsum traderent facta, insinuaren-
 tur, animo tranquillo & sereno vultu dixit: *Miror
 hominis amentiam, quia pridem eadè vita afflictus,
 mortem & ad meliorem vitam transitum opto proin-
 de cum Henricus tanta cure tantisque impetibus hoc
 meum desiderium adjuvare conetur, nihil aliud fa-
 cit quam si quis dormitum ire cupienti vestes exuere
 velit.* Vestis itaque hoc corpus, sed onerosa &
 ærumnosa, Eam cum Sancti exuunt, vestem aliam
 reperiunt gloriosam, animæ enim gloriæ immor-
 tali circumamiciuntur à Domino, Propterea igitur

recte dicemus de S. Huberto: *Amavit eum Domi-
 nus & ornavit eum, non solum in hac vita, sed et-
 ià in altera, dum Stola gloriæ mox à morte induit
 eum & ad portus Paradisi coronavit eum.* Mortis ei
 non aliud fuit, quam porta paradisi, & janua vitæ,
 in qua post Coronam & Stolam iustitiæ recepit
 Stolam & Coronam gloriæ

Dicamus & hoc postremo pro conclusione, per Stola glo-
 riam & Stola gloriæ non insulle posse hic de ria, incor-
 signari corpus S. Huberti, quod à morte donatum rumpo cor-
 est quadam incorruptione: nam adhuc modò fer- parus Ho-
 tur in Ardaino Monasterio Arduenna (quod S. Hu- bertii
 bertii monasterium nuncupatur) quietere integ-
 rum & illæsum, non solum ossibus constans, sed
 etiam carne vivida & capillis, ita ut solo corporis
 fopore det neri diceres Hoc certo scimus, decimo
 septimo anno post ejus obitum, eum trāslatio pri-
 ma facta est corporis, illud integrum omnino &
 vividum absque ulla putredine vel cinerulenta res-
 solutione, reperit fuisse. Cum enim divino ins-
 titutu intelligeret appropinquare diem resolutionis
 suæ affiduis precibus, jejunisque exitum suum
 munire fatagens, (quasi calcaneum contra serpen-
 tis venenatum morium) per singulas basilicas
 Sanctorum imploraret auxilium. Cumque semel
 diutissime ante altare S. Albini, in Basilica S. Petri
 Leodii ad radices publici montis à se dicata, pro-
 stratus in oratione persistisset, protensis tandem
 brachiis locum sepulture est dimensus, dicens: *Hic
 desossa humo locus paratur sepulchro, & desititio a-
 nimæ præsidio corpori sit receptaculo.* Quod factum
 fuit, Anno autem post mortem decimo septimo
 cum crebris miraculis corpus effulgeret, ad altare
 S. Petri translatus est, ut honorificentius veneretur.
 Atque tunc repertum est, libatum, de quo sic
 scripsit quidam ejus familiaris & discipulus: *Intro-
 spicienti gloriæ, um ejus corpus, nulla detrimenta pas-
 sum illa sumque à putredine repererunt, quinimo mi-
 rifico odore reserunt. Caput perlustrans, videt
 vulvum ejus sudore persusum, & velut noctis epacta
 rescidulis persusum guttulis: coronam vero capillo-
 rum alienam prorsus ab omni lesione, casariæque
 aurtam & prolixitate & pulchritudine; neque enim
 candore leni albebat, sed colore & visione sui, su-
 veni caput repromittebat. Ita ille apud Surium
 3. Novemb.*

Multis post annis rursus facta est ejusdem cor-
 poris translatio, à Basilica Principis Apostolorum
 Leodii ad Ardainum in Arduenna Monasterium
 qua ipsius & ope Arduenna ad fidem conversa
 erat. Facta est autem hæc translatio per Walcan-
 dum Episcopum Leodiensem: atque etiam tunc
 corpus repertum fuit ab omni prorsus tabe & cor-
 ruptione alienum. Exinde Monasterium istud pa-
 troni nomine est insignitum, cuius adhuc modò
 corpus incorruptum se conservare gloriatur, post
 nonngentos annos & amplius.

Nec id ideo incredibile est, cum notum sit, Sanctorum
 idipsum privilegii à Deo nonnullis Sanctis con-
 cessum

lorum cor-
pora multis
annis à
morte in-
corrupta
inventa.
S. Cecilia
S. Fran-
cischi.

E. Idebal-
di Abbatis.

1. Cor. 15.

IN FESTO S. CAROLI BORROMÆI.

Suscitabo mihi Sacerdotem fidelem, qui juxta cor me-
um & animam meam faciet, & edificabo ei do-
mum fidelem. Eccl. 1. Reg. 2.

4. Nov.
LECT. 67.
tripart.

Terna Dei Providentia & Sapientia de ma-
lis novit elicere bona: ideoque illa quando S. Car. ssa
que permittit. Quasi apis de venenatis plantis no-
vit mel exsugere, de petra oleum, de beneficio bene-
fium, de peccato gratiam. Ipsa est quæ de tene-
bris jubet lucem splendescere, & ubi abundavit de-
lictum facit gratiam super abundare, admirabili Deo ex
sanè dispositione. Sic permittit Adæ lapsum, ut Filii
Dei ea occasione incarnatio foret, in medalam e-
jus ordinata. Sic & permittit Iosephi à fratribus ven-
ditionem & carcerem, ut ejus exinde promoveret
regnum & exaltationem, quæ in totius Israeliticæ
plebis vergeret salutem.

Atque ut propius ad propositum accedamus, di-
vina providentia & sapientia ideo præcedenti sæ-
culo tot hæresibus & erroribus quæquam versum
permittit Ecclesiam suam concuti, ut veræ doctri-
næ illustrationem, & ipsius Ecclesiæ exaltationem
inde propalaret, illudque de ipsa verum esse, ubiq;
notum fiet: In petra exaltavit me, & nunc exal-
tavit caput meum super inimicos meos. De erroribus
& corruptelis undique inundantibus, Ecclesiæ re-
formationem, quasi de tenebris lucem voluit
splendescere, ac velut de veneno theiaticam salu-
berissimam conficere.

Certe dum hæreses aditum sibi fecerunt, tegna-
bat dissolutio in clero, proculcata Ecclesiasticæ di-
scipline serie. Dominabatur in plebe & Principi-
bus libido, gula, effrænis voluptas, in Prælati-
bitio & cupiditas, in Religionibus & Claustris li-
bertas: atque hæc omnia januam aperuerunt va-
riis delictis & erroribus. At ubi licentia & hære-
sis aperta fronte & erecta cervice sese ostenta-
vit, aperuit Deus oculos nonnullis, per quos salus 3. Mach. 5.
debebat fieri in Israel & suscitavit viros præclaros,
qui & religiosos Ordines splendori restituerunt,
& Ecclesiasticam disciplinam reformarent, & in
populis emortuam pietatem ac fidem vitæ redita-
tuerunt.

Post Calvinii & Lutheri vitiosa caliginosaque
dogmata, mox tantæ tenebræ eruperunt, ut ad im-
pleri videretur. Propheta de aperture putei abyssi, Apoc. 9.
ex quo teterrimus exivit fumus, obscurans Solem
& Lunam, hoc est Christum & Ecclesiam; ac dein-
de egressum est agmen locustarum de eodem fu-
mo, in perniciem hominum non habentium signum
Dei in frontibus suis, hoc est, vivam certamque fi-
dei diving professionem. Sed divina nec tunc desuit
Sapientia & Providentia: de his enim tenebris alibi
educi voluit lucem novam, quia paulo post inno-
vum orbem induxit fidei splendorem & ardorem
infidelitatis tenebras & frigus dissipantem. Si ergo
aliqui

Hæresi-
vitiarum
genitrix.

3. Mach. 5.

Apoc. 9.

Pisus floriger.